

Pest febr. 16^{án} 1873

R573/1297

Arany Jánosnak.

Egy névtelen költő ír a hírnevesnek,
lelki magányából annál a hi-
magányos.

Nem vagyol többé a gyere-
fellebbanásod boldog korában;
hajam össze veggül, mind a
szed; de még tudol szeretni.

Azon hívteléd is szeretés
hódolatát fogad e sorokban,
melyet irányodban, a mióta
ismerled, viseltetem.

De mielőtt jöttém ejem
moss a gondolatra néked
szífejéni: észleimmed, azt
szulajdonde, magam sem tudom.

És ejjel villant meg agyamban,
s elrablá' álmaimad.

Van most e napokban sokat
gondoltam rád. Van most
sokat beszéltem a Kirfaludy
Lászlóval, Gyöleisin Passoruzott
Kötői elbeszélésről, mely
Lulajdon Pép sátyra; de olyan,
mely a részvevő érzelmével
van írva.

A felolvasásnál nem voltam
jelen; s így csak a lapokban
megjelent fővételből is
merem.

Azonnal nézes Lulajdoni-
tollam; habár, legalább

e törcvédelmek nélkülözése
azon mélységet, mely hu-
moros költeményeiben is
az olvasót annyira elragadja.

Sóban azt állítja, hogy
fiad írta.

Bár mind legyen is ez;
ez adott impulzust e
sorok irására.

És hogy látsz, hogy én is
előző vaggol, egy nem ré-
sít versemet ide melléítem.

Ha tán, akár (soraimat,
akár költeményemet válassz.
va méltatná; írj;
Weber Károlynak post

vestant Jestre.

Ha ily elhatározásra jár
már nagyon vénnel érzed
magadat, s nem irandk;
ezért neheztelni nem
fogod; de emel darrára
is, szeretetem s tisztelgetem
irányodban váltózní nem
fog.

Az Isten adja.

